BEN H. WINTERS

ZTRÁPENÝ SVĚT

POSLEDNÍ POLICAJT, KNIHA TŘETÍ

TRIFID

Přeložila Miroslava Polová.

Ben H. Winters
Ztrápený svět
Poslední policajt – kniha třetí

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

World of Trouble: The Last Policeman book 3
Copyright © 2014 by Ben H. Winters
All rights reserved.
Translation © Miroslava Polová, 2017
Cover © Milan Malík, 2017
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017
ISBN 978-80-7387-886-3

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

BEN H. WINTERS

ZTRÁPENÝ SVĚT

BEN H. WINTERS

ZTRÁPENÝ SVĚT

STANISLAV JUHAŇÁK – TRITON

Pro Dianu
„… Budu tě milovat
až do skonání,
oh, oh jééé…“

Já to nevzdám, já nemůžu,
Já to nevzdám, já nemůžu,
Já to nevzdám, já už to nemůžu vzdát.“
Bob Dylan: „Solid Rock“

Středa 22. srpna

Rektascenze 18 h 26 m 55,9 s
Deklinace –70° 52’ 35”
Elongace 112,7°
Delta 0,618 amplitudy

„Jste tady kvůli tomu prachu? Prosím, řekněte mi, že jste přišel udělat něco s tím prachem."

Neodpovídám. Nevím co říct.

Dívka chraptí a sípá, přes nos a ústa má roušku a nad ní na mě hledí pološílené oči plné naděje, zatímco já zmateně přešlapuju na prahu. Krásná blondýnka, vlasy si odhodila z obličeje dozadu, je špinavá a utahaná jako všichni, panikaří jako všichni. Ale tady se děje ještě něco jiného, něco nezdravého. V těch očích je něco biochemického.

„No tak pojďte dál," proniká hlas skrz antialergickou roušku. „Dál, pojďte dál, zavřete dveře, ty dveře."

Vstoupím dovnitř, dívka kopnutím dveře zabouchne a rychle se otočí obličejem ke mně. Žluté letní šaty, vybledlé a na lemu odrbané. Vyzáblá, bledá, kost a kůže. Nemá jen antialergickou roušku, ale taky silné žluté latexové rukavice. A je po zuby ozbrojená, to je další věc, v rukou dva poloautomaty, v holínce zastrčenou jednu menší pistoli, zpod lemu šatů čouhá lýtková pochva s velkým loveckým tesákem. A i když je těžko poznat, jestli je funkční nebo ne, na pleteném pásku u pasu se jednoznačně komíhá granát.

„Vidíte ten *prach*?" ptá se a pistolemi ukazuje po koutech. „Vidíte, jak obrovský problém máme s tím prachem?"

Pravda, ve slunečních paprscích jsou vidět zrnka prachu poletující ve vzduchu stejně jako odpadky poházené po podlaze, hromady špinavého oblečení a otevřené kufry, z nichž lezou zbytečnosti všeho druhu – časopisy, elektrické šňůry, zmuchlané dolarové bankovky. Ale ona vidí něco víc, než co tu je, to se pozná, ona je mimo, zuřivě mrká a zpoza roušky se ozývá kašel.

Kéž bych si jen dokázal vybavit, jak se jmenuje. Tolik by pomohlo, kdybych si jen vzpomněl, jak se jmenuje.

„Co s tím budeme dělat?" zachraptí. „To to jen vyluxujete, nebo…? Je to tak, že to prostě vysajete a vynesete ven? Tak se to dělá s kosmickým prachem?"

„Kosmický prach," opakuju. „Eh. No, víte, přesně nevím."

Tohle je moje první cesta do newhampshireského Concordu od chvíle, kdy jsem odtud utekl, kdy společně s většinou toho, co ještě z města zbylo, shořel i můj dům. Což bylo před měsícem. Zmatek těch posledních šílených hodin postupně odumřel a vystřídalo ho nevraživé, truchlivé ticho. Teď jsme jen pár bloků od centra, v opuštěné skořápce obchodu na Wilson Street, ale venku se netlačí žádné rozčílené davy, po ulicích nepobíhají žádní vyděšení lidé. Žádné troubení aut, žádná střelba v dálce. Teď už se lidé schovávají; ti, co přežili, jsou zalezlí pod peřinou nebo ve sklepě jako vězni svých nočních můr.

A tahle holka, totálně rozhozená, blábolí něco o imaginárním prachu z vesmíru. Už jsme se jednou viděli, zrovna tady v tomto mrňavém obchodě, bývalém sekáči zvaném *Příště zas!*. Tehdy takhle nevypadala, tehdy tomu ještě nepropadla. Jistě, ostatním lidem je mizerně úplně stejně, v různé míře a s různými symptomy; kdyby se ještě aktualizoval a používal DSM-IV, byla by tam tato nová duševní porucha připsána červeně. Debilizující obsese gigantickým asteroidem s dráhou kolidující s dráhou naší křehké planety. Možná *astrománie. Iluzorní interstelární psychóza.*

Mám pocit, že kdybych ji mohl oslovit jménem, připomenout jí, že nás něco spojuje, že jsme dvě lidské bytosti, uklidnilo by to rozbouřenou mysl a nepřipadal bych jí tak hrozivý. Pak bychom si mohli promluvit rozumněji.

„Je toxický, víte," vysvětluje. „Je opravdu, opravdu nebezpečný. Kosmický prach je opravdu, opravdu špatný na plíce. Fotony vám spalují plíce."

„Poslouchejte," naléhám a ona zpanikařeně vyjekne a vrhne se ke mně, jen na ní ta rozmanitá výzbroj zachřestí.

„Držte *jazyk* za *zuby*," sykne. „Ať vám *nenapadá* na jazyk."

„Jasně. Pokusím se. Vůbec neotevřu pusu."

Držím ruce volně u těla tak, aby na ně viděla, a zachovávám neutrální výraz, sladký jako med. „Vlastně jsem se přišel na něco zeptat."

„Zeptat?“ Zmateně svraští obočí a pátravě na mě hledí skrze oblaka neviditelného prachu.

Beztak jsem nepřišel za ní; potřebuju si promluvit s tím jejím kámošem. Přítelem, možná. To je jedno. S tím chlápkem, který ví, kam se mám vydat dál. Doufám, že to ví. Spoléhám na to.

„Potřebuju mluvit s Jordanem. Je tu Jordan?“

Dívka se najednou probere, zpozorní, pistole se zvednou. „To on – on vás poslal?“

„Ne.“ Zvednu ruce. „Ne.“

„Ach Bože, to on vás poslal. Jste s ním spolčený? Je ve vesmíru?“ Křičí, postupuje ke mně, ústí poloautomatů mi míří do obličeje jako dvě černé díry. „To on to dělá?“

Odvracím hlavu ke zdi, jsem k smrti vyděšený, dokonce i teď, ještě i dnes.

„To on mi to dělá?“

A pak – nějak – zázrakem – vytane to jméno.

„Abigail.“

Pohled změkne, dívka maličko vykulí oči.

„Abigail,“ opakuju. „Můžu vám nějak pomoct? Můžeme si pomoct navzájem?“

Vyjeveně na mě zírá. Těžké ticho. Okamžiky plynou, času valem ubývá.

„Abigail, *prosím*.“

ČÁST PRVNÍ

AMERICAN SPIRIT

Čtvrtek 27. září

Rektascenze 16 h 57 m 00,6 s
Deklinace –74° 34’ 33”
Elongace 83,7°
Delta 0,384 amplitudy

1.

Dělá mi starosti pes.

Teď ještě k tomu všemu i kulhá, k tomu suchému hvízdavému dýchání a sípavému kašli, který chřestí v jeho maličkém tělíčku, k těm ošklivým cuckům ve špinavé srsti, které beznadějně zfilcovatěly. Nevím, kde a jak k tomu přišel, že začal ztěžka napadat na pravou přední, ale už jde, pomalu se za mnou vybelhá z dokumentace a protáhne se mi mezi nohama na chodbu; výmluvně za sebou tahá nohy, šourá se a čenichá podél zdí, chudák malý, s kožíškem celým umolousaným, ale pořád bílým.

Sleduju Houdiniho s těžkým srdcem. Nebylo ode mne fér, že jsem ho vzal s sebou. Chyba, kterou jsem udělal bezmyšlenkovitě; bez rozmyslu jsem vystavil svého psa útrapám dlouhé a nejisté cesty s nehygienickou vodou na pití a nuzným žrádlem, trmácením po krajnicích opuštěných dálnic a po neobdělaných polích, bitkám s jinými zvířaty. Měl jsem ho nechat v bezpečí na chalupě v Massachusetts, s McConnellovou, s děckama McConnellové, se všemi ostatními dětmi, s ostatními psy, v bezpečném a pohodlném prostředí. Jenže já ho vzal s sebou. Ani jsem se ho neptal, jestli se mu chce. Ne že by nějaký pes vůbec dokázal rozumně zvažovat pro a proti.

Vzal jsem ho s sebou, za pět dlouhých týdnů jsme urazili skoro tisíc čtyři sta náročných kilometrů a ta únava se na psu projevuje, to se nedá popřít.

„Opravdu mě to moc mrzí, kámo," šeptám a pes se rozkašle. Na chodbě se zastavím, vdechuju tmu, zírám nahoru na strop.

Na dokumentaci to bylo stejné jako tady všude: na policích silná vrstva prachu, registračky zpřevracené a prázdné. Zatuchlý, plesnivý vzduch. Na operačním, na něčím stole mezi zhaslými laptopy a panelem staré radiocentrály na nožní spínač, ležel prastarý zbytek nedojedeného send-

viče, prolezlý mravenci. Nic pořádného, nic, co by pomohlo nebo dalo naději.

Dorazili jsme včera pozdě v noci a okamžitě jsme začali s pátráním. Teď je o tři hodiny později, začíná vycházet slunce – prosklenými vstupními dveřmi na protějším, východním konci chodby pronikají dovnitř mdlé, bledé paprsky – my už jsme prohledali většinu budovy a nic. Nic. Malá policejní stanice jako ta v newhampshireském Concordu, kde jsem pracoval. Ještě menší. Celou noc jsem po kolenou prolézal místnost po místnosti, s lupou a silnou baterkou: vrátnice, operační, administrace, cela předběžného zadržení, dokumentační.

Chladná jistota mě plní, jako když ve studni stoupá špinavá voda: nic tu není.

Policistka McConnellová to věděla. Říkala mi, že je pitomost sem chodit. „Takže co ty vlastně víš – jméno nějakého městečka?“ ptala se.

„Budovu,“ upřesnil jsem. „Policejní stanici. V jednom městečku v Ohiu.“

„V Ohiu?“ Skeptická. Založené ruce, chmury na čele. „Hele, ty ji nenajdeš. A i kdyby? Tak co?“

Dobře si pamatuju, jak mi bylo, když se vztekala, a navíc se rozhořčila oprávněně. Jen jsem přikývl a balil jsem se dál.

A teď, v kalném ranním světle na prázdné chodbě na prázdné policejní stanici zatnu pravičku v pěst, zvednu ji v pětačtyřicetistupňovém úhlu a praštím s ní dolů jako pažbou pistole, praštím dozadu do zdi, o kterou se opírám. Houdini se otočí a vyjeveně na mě zírá, jasné černé zvířecí oči se ve tmě lesknou jako dětské skleněnky.

„Tak jo,“ říkám mu. Zahleněně zachroptí. „Tak jo. Tak to tu budeme prohledávat dál.“

O kousek dál na chodbě je plaketa s čestným uznáním Danielu Arnoldu Carverovi za jeho služby při příležitosti odchodu na odpočinek z policejního oddělení v Rotary v Ohiu, v hodnosti nadporučíka, Léta Páně 1998. Hned vedle této upomínky visí koňská podkova seskládaná z barevných papírových kartiček z hračkářství, na které místní děti jásavými plakátovými barvami nakreslily primitivní symbolické postavičky rozjařeně mávajících poldů, a dole je úhledným krasopisem učitele ze základní školy napsáno: „Díky za prohlídku!“ Kartičky se pohupují na spirálách z vybledlé izolepy; plaketa je maličko nakřivo a je na ní centimetrová vrstva prachu.

Další místnost je nalevo, kousek za plaketou a dětskými kresbičkami. Je označená nápisem DETEKTIVOVÉ, nicméně první, čeho si všimnu, když vstoupím, je, že tu byl jen jeden detektiv. Jeden psací stůl, jedno točicí křeslo. Jedna pevná linka, s uříznutou šňůrou, odpojené sluchátko je zavěšené ve vidlicích jako jevištní artefakt. Od stropu visí květináč; kytka už dávno uschla, zůstaly jen seschlé stonky a chumáč hnědých listů. Vedle je pomačkaná petka s vodou.

Představuju si detektiva, který v této místnosti kdysi seděl a pohodlně opřený v křesle dotahoval poslední detaily plánované razie v metamfetaminové laboratoři nebo dobromyslně, leč jízlivě nadával na nějakou rigidní směrnici od těch ignorantů nahoře na správě. Nasaju vzduch a mám dojem, že cítím starý, zatuchlý kouř z jeho doutníků.

Vlastně z jejích doutníků. Jejích. Na stole leží tlustý kožený zápisník a v pravém horním rohu je úhledně vyražené jméno. Detektiv Irma Russelová. „Omlouvám se, detektive Russelová,“ sdělím jí, ať je, kde je, a pošlu jí vzdušné zasalutování. „Že mě to nenapadlo hned.“

Znovu si vzpomenu na policistku McConnellovou. Nakonec, až u dveří, si stoupla na špičky a políbila mě. Pak mě postrčila, pořádně do mě šťouchla oběma rukama, jako že